

Gill Sims

WAAROM
HET MAMA
GEEN ZAK
KAN SCHELEN

Vertaald door Gabriëlla van Karsbergen

2020 Prometheus Amsterdam

Voor Rona... de lawine

Oorspronkelijke titel *Why Mummy Doesn't Give a ****!*

© 2019 Gill Sims

© 2020 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en
Gabriëlla van Karsbergen

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio naar een ontwerp van
HarperCollins *Publishers* Ltd 2019

Illustratie omslag Tom Gauld/Heart Agency

Foto auteur Martin Hunter

Zetwerk Elgraphic

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4464 7

JANUARI

Woensdag 3 januari

De eerste dag terug op het werk na kerst en oud en nieuw valt niet mee. Zo besef je weer dat er ook nog ander voedsel bestaat dan Toblerone-chocolade, Quality Street-snoepjes en kaas. De fronsende blikken als je om twee uur 's middags een glas witte wijn inschenkt, helpen natuurlijk ook niet echt. Dan hebben we het nog niet eens over het feit dat je een goed functionerende volwassene bent met een verantwoordelijke baan en kleren met een niet-elastische taille. Als je na die eerste werkdag dan ook nog eens naar een eerste sessie met een relatietherapeut moet, na wat je zou kunnen omschrijven als een 'lastige' kerst, dan is de lol er wel vanaf.

Christina, onze therapeute, werd me zeer warm aanbevolen door Debbie van hr. Ze zei dat Christina het huwelijk van haar zus had gered nadat was gebleken dat de echtgenoot van de zus een scheve schaats had gereden met de basisschoollerares van hun tweeling maar dat ze daar pas achter kwam toen de tweeling al op de middelbare school zat. Daarnaast bleek dat hij ook kicke op spanken terwijl hij ingesmeerd was met PVA, lijm en glitters (vandaar die basisschoolle-rares want die had dat allemaal tot haar beschikking). Ik ging er dus van uit dat als Christina met haar toverstafje dit soort shit kon oplossen, de problemen van Simon en mij een eitje voor haar zouden zijn. Een fluitje van een cent!

Simon had per slot van rekening niet echt rare dingen gedaan. Hij

had me niet bedrogen met een vrouw voor wie ik een paar keer een 'Beste lerares ter wereld'-mok en wijn had gekocht, iemand die me had gewezen op het belang van elke avond voorlezen, terwijl ze ondertussen een op ware afmetingen gebaseerd model van de penis van mijn echtgenoot op haar nachtkastje had staan die was gemaakt van de klei die was overgebleven van de moederdagcadeautjes die ze met haar klas had gemaakt. Ik bedoel maar, als je het zo stelt is de one-nightstand van Simon met een of andere sexy señorita die hij had ontmoet tijdens een zakenreis naar Madrid, eigenlijk helemaal niet zo erg, of wel? Het zou in elk geval veel erger geweest kunnen zijn.

Dat is wat ik dan ook tegen mezelf blijf zeggen: 'Kop op! Het zou veel erger kunnen zijn!' Voor hetzelfde geld had hij een voorliefde gehad om zich te verkleden als Ann Widdecombe. Of een voorliefde om iemand te krikken terwijl hij was *gekleed* als Ann Widdecombe (ik weet niet zeker wat verontrustender zou zijn). Hij zou in de voetstappen kunnen zijn getreden van Perfecte Lucy Atkinsons Perfecte Pappie die Lucy's Perfecte Mammie had verlaten voor Fiona Montague, sidekick en wannabe van Lucy's Mammie, zodat Lucy's Mammie elke ochtend op het schoolplein geconfronteerd werd met Fiona (die ik sowieso nooit heb gemogen, veel te zelfvoldaan en altijd net een beetje te uitsloverig. Maar het was duidelijk dat Lucy's Perfecte Pappie het wel prima vond hoezeer Fiona haar best deed. Hij is namelijk hartstikke dik geworden sinds hij bij haar in is getrokken omdat hij zich klaarblijkelijk helemaal te buiten is gegaan aan die verdomde cupcakes van Fiona waarover ze altijd maar over post op Instagram). Uiteraard is van een schoolplein geen sprake meer omdat de kinderen al op de middelbare school zitten, dus ik vermoed dat ik dat sowieso niet had hoeven doen. En Simon houdt bovendien niet van cupcakes.

Toch is het allemaal al erg genoeg. Toen Simon het me een paar maanden geleden vertelde, voelde het alsof ik een stomp in mijn maag kreeg en ik letterlijk geen adem meer kon halen. Ik weet nog steeds niet wat hem bezielde het me te vertellen. Schuldgevoel, zei hij.

Ik heb mensen wel eens horen praten over een ‘draaikolk aan emoties’, maar tot dat moment wist ik oprecht niet wat dat betekende. Mijn eigen emoties schoten heen en weer tussen woede en wanhoop en de zeer sterke neiging hem te vermoorden. Ook waren er periodes van kalmte waarin ik mezelf ervan overtuigde dat we volwassen waren en twee kinderen hadden, dat we al zo’n beetje vijftwintig jaar samen waren, van elkaar hielden en we dit daarom wel aan zouden kunnen. Maar dan begon het hele verhaal weer opnieuw. Ik voelde me soms zo beroerd dat ik drie dagen lang geen hap door mijn keel kon krijgen, iets wat me nog nooit eerder is overkomen; periodes van grote emoties leiden bij mij normaal gesproken tot onophoudelijk troosteten. Maar ik verloor wel bijna vijf kilo dus je kunt het ook van de positieve kant bekijken.

Simon liep een paar weken lang rond met een triest gezicht en zei dat het hem speet. Dat hielp ook niet bepaald en al onze pogingen om het als volwassenen op te lossen eindigden dan ook meestal in een hoop geschreeuw van mijn kant over dat ik zijn ballen eraf zou rukken als hij nog één keer zou zeggen dat het allemaal niets te betekenen had. Want als dat inderdaad zo was, waarom had hij het dan überhaupt gedaan? En ja, ja, ik wist wel dat het ‘alleen maar seks was’, maar vond hij ook niet dat dat al erg genoeg was? Het was op dat moment dat het me duidelijk werd dat we zo niet verder zouden komen en we misschien toch professionele hulp nodig zouden hebben.

Ik had Debbie van hr horen oren over de wonderen van Christina (terwijl ze tegelijkertijd het geboetseerde ornament van het pookje beschreef) en vroeg discreet om het telefoonnummer van de therapeute. ‘Voor een vriendin’ uiteraard, want als je Debbie ook maar iets ergens over vertelt, dan weet weldra het hele kantoor het.

In sommige opzichten is deze karaktertrek van Debbie nuttig, bijvoorbeeld als je wilt dat een bepaalde boodschap zich snel verspreidt. Je kunt er zeker van zijn dat als je Debbie iets vertelt en haar erop wijst dat het in ‘het grootste vertrouwen is’, aan het einde van de dag

iedereen in het gebouw het weet. Simon aarzelde in eerste instantie of hij het wel een goed idee vond en had het zoals het een echte Brit betaamt over zaken als ‘niet de vuile was buiten willen hangen’ en ‘dat het allemaal toch newageshit was’. Maar uiteindelijk besloot hij om het toch maar te proberen als ik daardoor minder tegen hem zou schreeuwen. Dus daar gingen we dan.

Tot mijn grote verrassing was Simon na die eerste sessie helemaal omgeslagen. Ik denk dat hij het wel prettig vond dat het eerste wat Christina zei was dat ze geen schuldige zou aanwijzen en dat ze niet zou kijken wie goed of fout was. Zij was alleen maar de mediator en wilde een veilige omgeving aan ons beiden bieden zodat we zonder een oordeel te vellen met elkaar konden praten. Simon was ook heel erg blij met het feit dat Christina het niet toestond dat er geschreeuwd werd in haar kantoor. Ik mocht dus niet tegen hem tekeergaan, wat hem in elk geval een uur rust per week opleverde.

Ik vond dat allemaal maar onzin en had gehoopt dat ze wel een schuldige zou aanwijzen en Simon zou vertellen wat een ellendeling hij was en mijn kant zou kiezen en vervolgens een geschikte straf voor Simon zou bepalen zodat hij zou moeten boeten voor zijn zondes en we allemaal weer verder zouden kunnen gaan met ons leven nadat Simon een soort van huwelijks taakstraf had volbracht. Bijvoorbeeld de rest van ons leven al het strijkwerk doen en voor altijd de rollen wc-papier vervangen of aan de schandpaal worden genageld en gezeseld worden. Of zoiets.

Maar in plaats van instemmen met het feit dat Simon een totale klootzak was en dat hij boete moest doen voordat we weer verder zouden kunnen, zei Christina dingen als: ‘Hm. En wat voor gevoel gaf dat je?’

De sessie van vandaag verliep volgens het gebruikelijke patroon. Simon was verrassend goed in praten over wat voor gevoel bepaalde dingen hem gaven en vooral in wat voor gevoel zijn Spaanse señorita hem had gegeven (‘Levend. Gewild. Alsof ik ertoe deed!’). Ik was daar iets minder goed in...

‘Hm. Wat vind je ervan dat Simon er zo over denkt, Ellen?’

‘Prima! Ik vind het prima! Helemaal prima!’ zei ik met mijn kaken op elkaar geklemd want ik mocht niet schreeuwen en ook niet iemand beledigen van Christina en dus moest ik me inhouden.

‘Jij deed er voor mij toe, jij ongevoelige klootzak. Jij wilde gewild zijn, nou hoe denk je dat ik me voelde? Maar ik ben ook niet met iemand anders het bed ingestapt, of wel? Ik heb me aan mijn huwelijks-geloftes gehouden, ook al had ik met ik weet niet hoeveel mensen seks kunnen hebben, maar dat heb ik niet gedaan, OMDAT IK GEEN KLOJO BEN. Maar nu verwacht je dus dat ik medelijden met je heb? Bovendien, voor iets wat “helemaal niks betekende” gaf het je wel het gevoel dat je nogal fucking bijzonder was. En – HUUUUUUFFFFTEERRR!’

‘Ik voel een heleboel woede bij jou, Ellen,’ zei Christina.

‘Nee hoor,’ zei ik stralend. ‘Geen enkele woede hier!’

‘Volgens mij heb jij vandaag een heleboel woede bij je, Ellen. Wil je erover praten?’ vroeg Christina peinzend. Simon knikte wijselijk. Ik kookte van woede want natuurlijk had ik een boel woede bij me. Want als ik niet boos en gebroken en kapot was, waarom zaten we hier dan eigenlijk? De hele bedoeling van dit alles was toch dat Christina ervoor moest zorgen dat ik juist minder boos zou worden en niet meer? Zeventig pond per uur om te horen te krijgen dat ik boos ben? Na onze eerste sessie bedacht ik dat ik me maar om moest laten scholen tot therapeut. Maar dan een goede. Niet een die zegt ‘Wat voor gevoel gaf dat je?’ en daarna zou zeggen dat het niet haar taak was om een schuldige aan te wijzen. Maar een die zou zeggen: ‘Nou, dat is nogal klote, of niet soms?’ en: ‘Je echtgenoot is overduidelijk een klootzak!’ Daar zou ik heel goed in zijn. Simon zei dat dit niet de bedoeling was van de therapie en dat als mensen dat soort meningen wilden horen ze beter gratis naar opvoedwebsite mumsnet konden gaan.

Toen knapte er iets in me. Misschien was het wel de gedachte aan al die schoenen die ik had kunnen kopen van de zeventig pond die ik Christina betaalde om me te vertellen dat ik boos leek.

‘Vind je het gek dat ik kwaad ben?’ snauwde ik. ‘Het gaat altijd

over Simon. Wat *Simon* wil. Wat *Simon* voelt. Wat *Simon* nodig heeft. Wie maakt zich druk over wat ik wil? Over wat ik voel? Over wat ik nodig heb? Niemand. We hebben het er alleen maar over hoe *Simon* zich voelt.’

‘Nou, ik vraag steeds hoe jij je voelt en je blijft maar zeggen dat je je prima voelt,’ zei Christina rustig.

‘Natuurlijk gaat het niet prima!’ jammerde ik. ‘Mijn echtgenoot heeft het met een ander gedaan en mijn huwelijk ligt aan diggelen. Waarom zou je denken dat het prima gaat?’

‘Dat denk ik ook niet,’ zei Christina. ‘Daarom blijf ik je ook vragen hoe jij je voelt. Jij zegt steeds maar dat je je “prima” voelt en ontkent dat je boos of verdrietig bent. Maar ga door.’

‘Simon zegt dat hij zich ongewild en verwaarloosd voelt. Nou, misschien voel ik me ook wel zo. Maar dan een miljoen keer erger. Hij heeft nu iemand die hem “gewild” doet voelen, hij heeft nu spanning en opwinding en wat Spaanse seks. Maar wat heb ik? Helemaal niks. Hij heeft zijn pleziertjes gehad en ik moet er maar gewoon overheen stappen en doen alsof er niks aan de hand is. Ondertussen zit ik wel opgescheept met een man die me niet alleen niet ziet staan maar me ook het gevoel geeft dat ik niet gewild ben.’

‘Ik zie je wel staan,’ zei Simon verontwaardigd.

‘Nee, dat doe je niet,’ riep ik wanhopig. ‘Ik ben er gewoon, als een oud meubelstuk. Je ziet niet hoe ik eruitzie, je ziet niet wat ik doe, en je weet al helemaal niet hoe ik me voel.’

‘Ik zie wel hoe je eruitziet,’ drong Simon aan.

‘Nee, dat doe je niet. Hoe ik me ook optut, je ziet het nooit. Je zegt ook nooit wat, je geeft nooit eens een compliment. Als ik je vraag hoe ik eruitzie kijk je niet eens op van je iPad. Je gromt alleen maar “Je ziet er prima uit”. En dat is het.’

‘Nou, dat is ook zo. Je ziet er altijd prima uit. Wat moet ik dan zeggen?’

‘Simon, “Je ziet er prima uit” betekent “Je ziet er respectabel uit, je rok zit niet in je onderbroek, je hebt geen spinazie tussen je tanden zit-

ten en je kunt het huis verlaten”. Maar het valt je niet op als ik naar de kapper ben geweest of als ik een nieuwe jurk aan heb of een beetje extra moeite heb gedaan. Zelfs dan grom je alleen maar “Je ziet er prima uit”!’

‘Ik wist niet dat dat zo’n punt was. Het spijt me. Ik zal niet meer zeggen dat je er prima uitziet.’

‘Geef dan nu eens een complimentje. Vooruit. Zeg eens iets aardigs over me.’

‘Dit is heel goed,’ zei Christina hijgend.

‘Hm.’ Simon dacht hard na. ‘Ik weet het. Je maakt de beste lasagne die ik ooit heb gegeten.’

Vol ongeloof staaarde ik hem aan.

‘Lasagne? Echt? LASAGNE? Dat is het meest opvallende, het meest memorabele en LEUKSTE aan me wat je kunt bedenken? Fucking LASAGNE?’

‘Nou ja, je zet me ook wel voor het blok en de andere dingen die ik me kan bedenken die kan ik hier niet zeggen.’

‘Dus lasagne. Zo erg is het. Vijfentwintig jaar samen en je bent alleen nog maar bij me voor mijn lasagne?’ brulde ik.

‘Ellen, ik moet je vragen je stem niet te verheffen,’ zei Christina op die irritant rustige manier van haar.

‘O sorry, ik wilde geen scène schoppen hoor. Maar serieus, Christina, jij zegt dat ik boos ben en je vindt het nog gek ook als hij dat soort dingen zegt?’

‘Ellen, je weet dat ik niet partijdig ben. Dit gaat niet om mij, het gaat om jou en Simon. Simon, wat vind jij ervan als Ellen zegt dat je haar niet meer ziet staan?’

‘Ik vind het hypocriet want ze ziet mij ook niet meer,’ zei Simon boos. ‘Ze weet niet wie ik ben, ze weet niet wat ik wil in het leven, ze weet niet wat me interesseert of me opwindt...’

‘Nou, ik denk tapas in plaats van lasagne,’ mompelde ik.

‘Ellen, ik moet je vragen om Simon niet te onderbreken. Laat hem even uitspreken,’ zei Christina.

De sessies met Christina leken wel op sessies met die verdomde Supernanny. Straks zet ze me nog in de hoek ook.

Simon ging verder: 'Je wilt het gezin bij elkaar houden. Je wilt niet dat de kinderen het ene weekend hierheen moeten en dan weer daarheen. Dat ze te maken krijgen met stiefouders en gebruikt worden als schaakstukken in het spel van hun ouders. Zoals bij jou het geval was. Ik denk dat de kinderen de belangrijkste reden zijn dat je nog hier bent. Je wilt ze dat besparen en dat is voor jou belangrijker dan bij mij zijn. Je zegt dat ik je niet zie. Nou, jij ziet mij ook niet. Ik zou iedereen kunnen zijn. Een anonieme vader en de echtgenoot die je nodig hebt om de boel bij elkaar te houden.'

'Dat is altijd nog beter dan zoals jij mij ziet, als huishoudster, kok en kinderreisje,' protesteerde ik.

'Ellen, dit is de laatste keer dat ik je ga vragen niet meer te onderbreken,' zei Christina. 'Als je het weer doet dan moet ik je een gele kaart geven.'

Ik staarde haar aan en zij staarde terug. Blijkbaar was de 'gele kaart' de volwassen versie van in de hoek staan. Ze dreigde Simon nooit met een gele kaart. Het was duidelijk dat ze hem meer mocht dan mij en dat was niet eerlijk. Even dacht ik dat ze voor me neer zou knielen, me streng in de ogen zou kijken en zou zeggen dat ik tot drie moest tellen en een brave meid moest zijn.

'Ik weet niet eens of je nog wel van me houdt, Ellen,' zuchtte Simon dramatisch. 'En daardoor twijfel ik ook of ik nog wel van jou houd. Ik weet het gewoon niet.'

Ik deed mijn mond open om wat te zeggen – fuck die gele kaart. Maar plotseling riep Christina: 'O hemel, dit is heel erg nuttig geweest, maar ik ben bang dat onze tijd erop zit!'

Oké, dus jij mag iemand wel onderbreken, Christina!

Verdwaasd trok ik mijn jas aan en samen liepen we het kantoor van Christina uit. De koude buitenlucht raakte me vol in het gezicht en schudde me weer wakker.

'Dus je houdt niet meer van me?' snauwde ik. 'Waar is dit dan

allemaal goed voor? Waarom heb je me dit dan allemaal aangedaan?’

‘Geen scène schoppen, Ellen. Niet midden op straat!’ zei Simon kortaf. ‘Kom op.’ Hij duwde me een café in naast het kantoor van Christina. ‘We gaan even wat drinken.’

‘Is dat echt het enige waar je je zorgen om maakt? Een scène op straat? We moeten terug naar de kinderen,’ protesteerde ik.

‘Die kunnen nog wel even een halfuurtje alleen blijven. We moeten praten.’

‘We hebben net gepraat. Je bent heel erg duidelijk geweest dus waar moeten we nog over praten?’

‘Oké, dan moet ik met jou praten.’

Het was een prachtig café met gezellige nisjes en sfeerverlichting en onder andere omstandigheden zou ik denken hoe ontzettend Instagram-waardig het was. Simon haalde een glas wijn voor me en ging naast me zitten.

‘We kunnen zo niet verder,’ zei hij. ‘Je maakt jezelf kapot en ik kan dit niet meer.’

‘*Jij* kunt dit niet meer? De persoon die er altijd voor me zou moeten zijn, die me nooit zou mogen kwetsen, die mijn hart uit mijn lijf heeft getrokken. Dus ik moet het allemaal maar gewoon accepteren omdat jij het zat bent dat *ik* gekwetst ben? Jij hebt me bedrogen, me met lasagne vergeleken en me verteld dat je niet meer van me hield! Moet ik daar soms blij om zijn? Jippiee! Mijn echtgenoot en de vader van mijn kinderen houdt niet meer van me! Hoera, eindelijk is mijn leven fucking volmaakt!’

‘Alsjeblieft, schreeuw niet zo,’ siste hij. ‘Ik heb niet gezegd dat ik niet van je hield.’

‘Wel waar.’

‘Nee, ik zei dat ik het niet zeker wist. En dat ik niet zeker wist of je wel van mij hield. Natuurlijk houd ik wel van je. Ik weet alleen niet zeker of ik nog op die manier van je houd. Ik weet niet eens meer of je nog wel met me getrouwd wilt zijn,’ zei hij met treurige stem.